

En el fons d'un estany, entre les herbes aquàtiques, hi nedava un peixet. Algunes vegades estava quiet, immòbil, i sense canviar de lloc movia suaument les aletes. Prop d'ell, també al fons de l'estany, s'hi passejava una cloïssa. En la penombra semblava una pedra que estigués dotada de moviment. En descobrir-la, el peixet es va moure amb graciosa fluïdesa al seu voltant, sense arribar a comprendre com una pedra podia moure's d'un lloc cap a l'altre. El peixet no havia descobert que dins la closca de la cloïssa hi havia alguna cosa; amb l'ajuda d'un petit peu podia moure's d'un lloc a l'altre.

De cop i volta, el peixet va veure l'obertura a un costat de la closca. Va nedar ràpidament en aquella direcció, procurant de veure allò que hi havia en el seu interior. Però la petita closca es va tancar!

—Ah! —va pensar el peix—. Algú viu aquí dintre i em sembla que em té por. Quan m'hi acosto es tanca... Hi parlaré. Va nedar fins al davant de la cloïssa i li va dir:

—Escolta tu! Surt, que no et mossegaré pas!

De dins la closca estant es va sentir un soroll.

—Digue'm peixet, què faré aquí fora? Estic molt millor aquí dins.

—Oh, surt, si us plau! Vull veure la teva bonica cua i les teves aletes.

—Jo no tinc ni cua ni aletes —va respondre la cloïssa.

Però el peixet no va desistir. Ell, curios com era, volia desesperadament veure l'estranya criatura, obligar-la a sortir de la seva closca.

—Oh, per favor amiga, surt d'aquí! T'ensenyaré les meves escates.

—No tinc ulls! —va replicar la cloïssa.

Amistat
El peixet i la
cloïssa

Això era molt difícil d'entendre: «Un peix sense ulls?». I tornant cap a la cloïssa es va dir: «—Haig de veure aquest ésser que no té cua, ni escates, ni ulls...!».

—Escolta, closca estranya, m'estàs dient que dins teu només hi ha pelleringa, que no hi viu cap peix?

—Tinc somni aquàtic —va respondre la cloïssa—. I no ho canviaria per les teves escates o la teva cua.

—Oh!, explica'm això del somni aquàtic —va demanar-li el peixet.

—Mira, peixet, això no puc explicar-t'ho, ho has de veure. Cada dia pinto del color dels somnis les parets de dins la meva closca. Si vols te les deixaré veure. Fes-ho ràpid!

Amb molt de compte, la cloïssa va obrir la seva closca i el peixet va poder veure brillar estranys i meravellosos colors. Vermell, verd, blau, violeta... Feien una resplendor meravellosa i màgica, mai no havia vist res igual.

—Oh! Sembla l'arc de Sant Martí sota la pluja!

I la closca es va tornar a tancar tan ràpidament com s'havia obert.

La cloïssa es va estirar damunt la sorra i va quedar una altra vegada immòbil, al costat del peixet.

Molt a prop d'ella, el peixet podia sentir amb les seves delicades aletes com l'aigua entrava i sortia de la closca de la seva nova amiga. Durant força estona va estar al costat d'ella, que per fora era de color gris sorra, però que per dintre amagava la meravella més gran que el peixet havia vist mai en la seva vida.

Adaptació

